

תשובה – דילוג בלתי-מוגבל

משיחת ו' תשרי תשמ"ב

החל מעניין התשובה, המוסיפה עוד יותר על מעלתם של התורה והמצוות, כך שיהיו "מעשים טובים" עוד יותר מכפי שהיו בלי עניין התשובה.

זהו הפירוש והדיוק במאמר חז"ל "תשובה ומעשים טובים": נשאלת על כך השאלה - הרי הסדר צריך להיות הפוך, תחילה הי' צריך להיות כתוב העניין של "מעשים טובים", ואם מתרחש, חס-ושלום, מעמד ומצב שלילי - אז זקוק האדם לתשובה? אעפ"כ הסדר הוא "תשובה ומעשים טובים", משום שאפילו צדיק גמור, הרי על-ידי פעולתו ועבודתו בקו התשובה נעשים כל מעשיו "מעשים טובים" עוד יותר מאשר קודם לכן.

ואשר לשאלה הידועה: לשם מה זקוק צדיק גמור לתשובה? התשובה לכך היא, שיש בו רמ"ח איברים, ונאמר "תמים תהיה עם ה' אלוקיך", ועל כך מוסבר שרמ"ח מצוות-עשה הם כנגד רמ"ח איברים; ואם-כן, צריך להיות בו בשלמות גם אותו איבר שהוא כנגד מצוות התשובה.

ביאור הדבר בפשטות - על-פי המבואר ב"ליקוטי-תורה" בפרשתנו, מיד בתחילתה: שם מבאר אדמו"ר הזקן, שעיקר עניין התשובה הוא "והרוח תשוב אל האלוקים אשר נתנה", שהאדם ישוב ויקשר את עצמו בהתקשרות אמיתית עם הקב"ה, ש"נתנה" לו - את הנפש האלוקית, שהיא המחיה גם את נפשו הבהמית, את הגוף שלו ואת חלקו בעולם; ובמשמעות זו, ככל שיהיה המצב טוב, וככל שתהיה התקשרותו עם הקב"ה חזקה - הרי מכיוון שהקב"ה הוא "אין-סוף", יש תמיד מקום לכך שההתקשרות וההתאחדות יתחזקו יותר ויותר.

זהו ביאור המאמר התמוה - המהווה גם הוראה בתורתנו, "תורת חיים" - שיהודי צריך להיות "כל ימיו בתשובה"; נשאלת השאלה: לאחר שכבר עשה תשובה על-פי תורה - יש בו כבר גם מעלת "בעל-תשובה"; ואעפ"כ למחרת עליו להיות שוב "בתשובה", וביום שלאחר-מכן עליו להיות שוב "בתשובה"! וזוהי הרי הוראה מ"תורת אמת" - התשובה אינה דבר שאדם עושה משום ש"זו חובתי ואעשנה", אלא עליה להיות תשובה אמיתית.

כיצד ניתן, אם-כן, לדבר על תשובה אמיתית ביום ראשון בשבוע, לאחר שעשה תשובה אמיתית ביום השבת-קודש שלפני-זה, ובפרט שזוהי "שבת שובה"?! ואעפ"כ מורים לו שגם ביום ראשון עליו להיות "בתשובה"! הדבר מובן - ואדרבה, הוא מובן בפשטות - על-פי הביאור ב"ליקוטי-תורה" לפרשת האזינו, שעניין התשובה הוא: "תשוב אל האלוקים אשר נתנה": הרי הקב"ה הוא אין-סוף, ולכן ניתן לקיים "ילכו מחיל אל חיל" לא רק בלימוד התורה ובקיום מצוותיה, כל המצוות, אלא גם - ובעיקר - בעניין מצוות התשובה; "אין לו מנוחה" - הוא הולך "מחיל אל חיל" בעניין התשובה.

עניינה של התשובה אינו שאדם הולך מדרגה אל דרגה, ולכן אין היא מוגבלת ומדודה בזמן, אלא היא יכולה להיות "בשעתא חדא וברגעא חדא", משום שהתשובה היא - כמדובר - למעלה ממדידה והגבלה.

כאן עלול יהודי לשאול: הרי "ידע איניש בנפשיה", אדם יודע שהוא נברא באופן מדוד ומוגבל; וכאן תובעים ממנו "לדלג שור" - למעלה ממדידה והגבלה?! על כך אומרים לו, שניתן בו "חלק אלוקה ממעל ממש", והוא לא ניתן בו כדי שיהיה מונח אצלו כפיקדון, שאינו משתמש בו - כפי שאין להשתמש בפיקדון

פרשת תצא

מלבד בתנאים מיוחדים; אדרבה - ניתן בו "חלק אלוקה ממעל ממש" במטרה שיהיה נפשו שלו, נשמתו שלו, המחייה אותו בכל ענייניו, עד למחשבה, דיבור ומעשה של העקב שברגל.

ומכיוון שנשמה היא "חלק אלוקה ממעל ממש", שהוא אין-סוף אמיתי - הרי ברור הדבר שאין מדידות והגבלות ליכולת הפעולה שלו; מכיוון שאין זה "כוחי ועוצם ידי", אלא "חלק אלוקה ממעל ממש", והוא עשאו לעיקר בעיניו, וכל שאר העניינים מתנהגים בהתאם להוראות ובהתאם לחיות שהם מקבלים מאותו "חלק אלוקה ממעל ממש".

